

A múlt és jelen**Anne Frank és a diszkrimináció – múlt és jelen**

“Azzal a bolondos érzéssel alszom el, hogy más akarok lenni, mint amilyen vagyok, vagy hogy más vagyok, mint amilyen lenni szeretnék (...).”

Anne Frank, 1942. november 28.

“Nekem itt egy szavam sem lehet! Van Daan úr letorkol, anya fölemeli a hangját, és semmiről sem lehet vele normálisan beszélni, apának nincs érzéke az ilyen dolgokhoz, ahogyan Dussel úrnak sem, ő nagyságát meg folyton annyira szidják, hogy a feje egészen elvörösödik, és már védekezni sem tud. És mi, gyerekek? Nekünk semmiről nem lehet meg a véleményünk. Ők volnának olyan szörnyen modernek?! Még hogy véleményünk sem lehet?! Mondják azt, hogy fogjuk be a szánkat, de olyan nincs, hogy az embernek ne legyen véleménye. A véleményét senkibe nem lehet belefojtani, egy gyerekbe sem!”

Anne Frank, 1944. március 2.

Rauter, valami magasrangú náci beszédet mondott. ‘Július 1-jéig minden zsidónak el kell hagynia a germán országokat. Utrecht megyét április 1-jétől május 1-jéig meg kell tisztítani (mintha csótányokról lenne szó), május 1-jétől június 1-jéig pedig Észak- és Dél-Hollandia megyéket! A nyomorult embereket, mint egy csorda szegény, beteg, magukra hagyott állatait, úgy küldik a vérmocskos vágóhídra. De erről inkább nem beszélek, már a saját gondolataim is lidércnyomásként nehezedenek rám!’

Anne Frank, 1943. március 27.

“A házat álmos, ólomnehéz hangulat nyomasztja, madáracsicscsergést sem hallani kintről, minden halálos, tompa csend ül, olyan súllyal, mintha a mélységes alvilágba nyomna lefelé. Ilyenkor apával, anyával és Margot-val sem törődve, kóválygok egyik szobából a másikba, le és fel a lépcsőn, és úgy érzem magam, mint egy énekesmadár melynek szárnyát kegyetlenül letörték, és most neki-nekiverődik szűk kalickája rácsának a vaksötétben.”

Anne Frank, 1943. október 29.

A múlt és jelen**Anne Frank és a diszkrimináció – múlt és jelen**

„Olykor azt szeretném, ha volna már valaki, aki ezt megértené, aki túltenné magát a hálátlanságomon, túl azon, hogy valaki zsidó vagy nem zsidó, és csak a kamaszlányt látná bennem, aki nem élhet felszabadult szórakozás nélkül.”

Anne Frank, 1943. december 24.

„Ezzel azt akarom mondani, hogy ami a külsőségeket illeti, úgy bánnak velünk, mint kisgyerekekkel, noha, lelkiekben mindketten sokkal fejlettebbek vagyunk a velünk egykorú lányoknál. Én is alig múltam tizenégy, de pontosan tudom, mit akarok, hogy kinek van igaza, kinek nincs, megvan a magam nézete és véleménye, vannak elveim, és ha furcsán hangzik is egy kamaszlány szájából, de sokkal inkább érzem magam felnőttnek és mindenkitől teljesen független embernek, mint gyerekeknek.”

Anne Frank, 1944. március 17.

„Korunkban az a legnehezebb, hogy az eszmények, álmok és szép jövőképek már fel sem ötlenek, vagy ha mégis, elsöpri és elpusztítja őket a legkegyetlenebb valóság. Csoda már az is, hogy még nem adtam fel legszebb reményeimet, talán azért mert olyan abszurdnak és megvalósíthatatlannak tetszenek. Ln mindenekkel dacolva kitartok mellettük, mert még mindig hiszek az emberek lelki jóságában.”

Anne Frank, 1944. július 15.

„Minden napra kijut valami, ma letartóztatták Van Hoeffent, két zsidót rejtegetett. Nagy csapást jelent ez számunkra, és nemcsak azért, mert két szegény zsidóval többet hurcoltak el a pusztulásba, de iszonyú sors vár Van Hoeffenre is. Feje tetején áll az egész világ. A legtisztességesebb embereket koncentrációs táborokba, börtönökbe és magánzárkákba kényszerítik, és a söpredék uralkodik az öregek és fiatalok, gazdagok és szegények felett. Az egyik azért bukik el, mert feketén kereskedett, a másik meg azért, mert zsidókat vagy más rejtőzőket bujtat, csak aki az NSB-nél dolgozik, az tudhatja, mi történik holnap.”

Anne Frank, 1944. május 25.

A múlt és jelen**Anne Frank és a diszkrimináció – múlt és jelen**

„Teljesen egyedül lementem az irodába, és vagy a magánirodába, vagy a konyha ablakából bámultam kifelé. Sokan gyönyörködnek a természetben, sokan csak úgy a szabad ég alatt alusznak, börtönökben vagy kórházakban sokan alig várják a napot, hogy újra élvezhessék a természetet, és csak keveseknek a vágya marad teljesületlen elzárttságuk és elszigeteltségük okából, pedig a természethez gazdagnak és szegénynek egyformán joga volna.”

Anne Frank, 1944. június 13.

„Alaposan ráébresztettek minket, hogy rabláncra vert és röghöz kötött zsidók vagyunk, jogunk egy szál sem, viszont kötelességünk ezernyi. Zsidóknak tilos kinyilvánítani érzéseiket, nekünk erősnek és bátornak kell lennünk, zokszó nélkül vállalnunk kell minden nehézséget, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt és bízunk kell Istenben. Csak véget ér egyszer ez a szörnyű háború, és újra emberek leszünk, nem csak zsidók!”

Anne Frank, 1944. április 11.

„És ha már hadakozás közben is széthúzás támad, megint a zsidók húzzák a rövidebbet? Szomorú dolog ez, nagyon szomorú, sokadszorra is bebizonyosodik a régi mondás: Amit egy keresztény tesz, azért maga felel, de amit egy zsidó tesz, azért az egész zsidóság.”

Anne Frank, 1944. május 22.

„Lehetetlenségnek tűnik fel, hogy az ember a halálra, a nyomorúságra és a káoszra alapozza az életét. Látom magam előtt, ahogy a világ egyre kietlenebb sivataggá változik, hallom a felénk közeledő, egyre mennydörgőbb vihart, amely majd minket is megöl, és együtt szenvedek az emberek millióival, mégis, ha felnézek az égre, arra gondolok, hogy egyszer még minden jóra fordul, a kegyetlenségnek vége szakad, és a világra ismét egy békés és nyugalmas kor köszönt. Addig hű maradok eszmémhez, hátha a jövőben mégis valóra válnak.”

Anne Frank, 1944. július 15.